

Sygn. akt XII C 681/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Łosik

Protokolant: M. S.

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 roku w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa **I. W. i G. K.**

przeciwko **M. W. (1)**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

1. Stwierdza obowiązek pozwanego złożenia oświadczenia woli następującej treści:

„W wykonaniu umowy przedwstępnej zawartej w dniu 19 września 2013 roku, w formie aktu notarialnego, przed notariuszem M. G. (rep. A (...)), zmienionej aktem notarialnym z dnia 24 września 2014 roku przed notariuszem M. G. (rep. A (...)),

M. W. (1), syn M. i W., kupuje:

- od I. W. cały jego udział wynoszący 2/6 części w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...), o obszarze 0.05.69ha, położonej w P. przy ulicy (...) i ulicy (...), zapisanej w księdze wieczystej Kw nr (...) Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. i we własności budynku znajdującego się na tej działce, stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności, za cenę 100.000zł (sto tysięcy złotych), a I. W. udział ten w opisanych wyżej prawach i za cenę tę sprzedaje,

- od G. K., córki Z. i A., cały jej udział wynoszący 1/6 części w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...), o obszarze 0.05.69ha, położonej w P. przy ulicy (...) i ulicy (...), zapisanej w księdze wieczystej Kw nr (...) Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. i we własności budynku znajdującego się na tej działce, stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności, za cenę 50.000zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych), a G. K. udział ten w opisanych wyżej prawach i za cenę tę sprzedaje.”

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda I. W. kwotę 7.417zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

3. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki G. K. kwotę 3.717zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 marca 2015 roku, skierowanym przeciwko M. W. (1), I. W. i G. K. wniosli o:

1. złożenie oświadczenia woli następującej treści:

a. sprzedający I. W. w imieniu własnym i w imieniu G. K. oświadcza, że prawo użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. (...) i ul. (...) działka W. obręb D. działka nr (...) o obszarze 0,0569 ha stanowiącej własność Miasta P. oraz własność budynku znajdującego na tej działce, ujawnionego w księdze wieczystej prowadzonej Sąd Rejonowy Poznań- Stare Miasto w P. oznaczonej KW nr (...) na rzecz - I. W. w udziale 1/6, G. K. w udziale 1/6, nieżyjącego M. W. (1) w udziale 1/6 i oświadcza, że M. W. (1) zmarł dnia 29 marca 2010 roku i spadek po nim nabył w całości I. W., co stwierdził Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie postanowieniem z dnia 7 października 2011 roku, sygn. akt: (...)

b. I. W. w imieniu własnym sprzedaje swój udział w/w (...) za cenę 100.000 zł (sto tysięcy zł);

c. I. W. w (...) sprzedaje jej udział w w/w (...) za cenę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy zł);

i oświadcza iż przenosi własność w/w udziałów nieruchomości na rzecz kupującego M. W. (1).

d. o zasądzenie na rzecz I. W. kwoty 100.000 (sto tysięcy zł) i na rzecz G. W. kwoty 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 października 2014 roku,

2. zasądzenie kosztów postępowania sądowego wraz z ewentualnymi kosztami zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powodowie są użytkownikami wieczystymi nieruchomości i właścicielami budynku wymienionych w punkcie 1a pozwu, co do których w dniu 19 września 2013 roku powodowie zawarli z pozwanym przedwstępną umowę sprzedaży. Umowa ta została zmieniona aktem notarialnym 24 września 2014 roku. Zgodnie z zawartą umową przedwstępną ostateczna umowa sprzedaży zawarta miała być do dnia 30 października 2014 roku, jednakże pomimo wielokrotnych wezwań pozwany nie przystąpił do zawarcia tej umowy.

Pismem z dnia 18 listopada 2015 roku pełnomocnik powodów niniejszym sprostował powództwa wskazane w punkcie 1 lit. a - d pozwu z dnia 20 marca 2015 roku w ten sposób, że wobec złożenia przez powodów oświadczeń woli następującej treści, których treść winna znaleźć się w sentencji wyroku:

„I. W. oświadcza, że sprzedaje M. W. (1) cały swój udział wynoszący 2/6 części w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) o obszarze 0.05.69 ha położonej w P. przy ul. (...) i ul. (...), zapisanej w księdze wieczystej KW nr (...) Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. i we własności budynku znajdującego się na tej działce stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności, za cenę 100.000 zł oraz oświadcza, że działając w imieniu i na rzecz G. K., powołując się na udzielone mu pełnomocnictwo, sprzedaje M. W. (1) cały swój udział wynoszący 1/6 części w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) o obszarze 0.05.69 ha położonej w P. przy ul. (...) i ul. (...), zapisanej w księdze wieczystej KW nr (...) Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. i we własności budynku znajdującego się na tej działce stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności, za cenę 50.000 zł”

wniósł o zobowiązanie pozwanego M. W. (1) do złożenia oświadczenia woli następujące treści:

„M. W. (1) oświadcza, że udział w opisanych wyżej prawach za cenę tam podaną, tj. odpowiednio 100.000 zł i 50.000 zł kupuje.”

Ponadto, na rozprawie w dniu pełnomocnik powodów doprecyzował, że powodowie domagają się złożenia przez pozwanego oświadczenia woli o nabyciu udziałów za cenę odpowiednio 100.000 zł i 50.000 zł, a nie zasądzenia tych kwot.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powodów kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że kwota 150.000 zł tytułem ceny nabycia udziałów miała zostać zapłacona przez niego w całości ze środków pochodzących z kredytu bankowego, którego udzielenia oczekiwał. Pozwany podkreślił, iż powodowie wiedzieli, że nie posiada on własnych środków finansowych, które pozwalałyby mu na zapłatę ceny za nabywane udziały oraz, że warunkiem dojścia do skutku powyższej transakcji jest uzyskanie przez pozwanego kredytu bankowego, świadczył o tym również zapis § 6 umowy przedwstępnej z dnia 19 września 2013 roku. Mimo

że pozwany niezwłocznie po zawarciu umowy przedwstępnej podjął starania o uzyskanie kredytu, to żaden z banków nie zdecydował się na udzielenie mu kredytu. Pozwany poinformował powodów o tym, że nie otrzymał kredytu i w związku z tym nie ma środków finansowych na sfinalizowanie transakcji nabycia udziałów. Powodowie rozumieli sytuację pozwanego i dlatego przez okres ponad roku nie domagali się zawarcia umowy przyrzeczonej. Ostatecznie termin zawarcia umowy przyrzeczonej wskazany w umowie przedwstępnej z dnia 19 września 2013 roku, został wydłużony do dnia 30 października 2014 roku w umowie zmieniającej umowę przedwstępna, zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 24 września 2014 roku. Nadto powodowie nie obciążali pozwanego odpowiedzialnością za niedojście do skutku umowy przyrzeczonej, o czym świadczy zapis § 3 aktu notarialnego z dnia 24 września 2014 roku. Jednocześnie w momencie podpisywania powyższego aktu, obie strony miały świadomość, iż zakup udziałów przez pozwanego nadal jest zależny od uzyskania kredytu bankowego, o czym świadczy zapis § 6 tej umowy. Jednakże pomimo przedłużenia terminu zawarcia umowy przyrzeczonej i dalszych starań ze strony pozwanego, nie uzyskał on kredytu na sfinansowanie zakupu przedmiotowych udziałów. Wobec powyższego strony, w lutym 2015 roku, ustnie ustaliły pomiędzy sobą, iż przesuną termin sfinalizowania transakcji sprzedaży udziałów o rok, to jest o czas potrzebny pozwanemu na wykazanie się zdolnością kredytową wobec banków. Powyższe ustalenia dokonane zostały przez pozwanego bezpośrednio z powodem ad 1, reprezentującym także powódkę ad 2, w obecności świadków A. O. i W. W. (2) wymienionych w punkcie 3 odpowiedzi na pozew. Jednocześnie powód zobowiązał się, iż nie będzie dochodził sądowo wykonania umowy przedwstępnej. Pozwany przyznał, iż popełnił błąd przy zawieraniu umowy przedwstępnej, albowiem dokonał tylko ustnych ustaleń, że warunkiem zawarcia umowy przyrzeczonej jest uzyskanie przez pozwanego kredytu na sfinansowanie zakupu udziałów, a w umowie nie został zawarty powyższy warunek. Pozwany wskazał jednak, iż działał w zaufaniu do drugiej strony, z którą jest związany rodzinnie i dlatego uwierzył ustnym zapewnieniom powodów, że jeżeli nie otrzyma kredytu, to transakcja nie dojdzie do skutku i strony nie będą z tego tytułu zgłaszać wobec siebie żadnych roszczeń. Pozwany wskazał ponadto, że nie ma i nigdy nie miał własnych środków finansowych pozwalających mu na zapłatę ceny za sprzedawane udziały, stąd gdyby przewidział, że powodowie nie wywiążą się z pierwotnych ustaleń, to w ogóle nie przystąpiłby do umowy przedwstępnej. Konkludując pozwany podniósł zarzut, iż w wyżej opisanym stanie faktycznym roszczenia powodów nie zasługują na uwzględnienie z uwagi na treść art. 5 k.c., albowiem są one sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Niezależnie od powyższego, pozwany podał, iż brak jest podstaw do dochodzenia przez powodów ustawowych odsetek od ustalonej przez strony ceny sprzedaży za okres od dnia 30 października 2014 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Udziały w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) i ul. (...), dzielnica W., obręb D., działka nr (...) o obszarze 0,0569 ha, stanowiącej własność Miasta P. oraz własności budynku znajdującego na tej działce, ujawnionego w księdze wieczystej prowadzonej Sąd Rejonowy Poznań- Stare Miasto w P. oznaczonej jako KW nr (...) wynoszą: na rzecz I. W. 1/6, G. K. 1/6, nieżyjącego M. W. (1) 1/6, oraz pozwanego M. W. (1) 3/6. Pozwany nabył swe udziały od A. W..

dowód: odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) (k. 14)

W dniu 19 września 2013 roku I. W., działając w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz siostry G. K., zawarł z M. W. (1) przedwstępną umowę sprzedaży przed notariuszem M. G. w Kancelarii Notarialnej w P. przy ulicy (...) (Repertorium A nr (...)). Przedmiotem umowy były udziały przysługujące I. W., G. W., a także nieżyjącemu M. W. (1) – wobec wskazania, że zmarł on w dniu 29 marca 2010 roku i spadek po nim nabył w całości I. W., co stwierdził Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie postanowieniem z 7 października 2011 r sygn. akt: (...) którego poświadczony odpis został przedłożony notariuszowi. W tej umowie I. W. zobowiązał się sprzedać M. W. (1) cały swój udział w prawie użytkowania wieczystego i własności budynku, opisanych wyżej, a wynoszący 2/6, za cenę 100.000 zł, a M. W. (1) zobowiązał się ten udział kupić za wskazaną wyżej cenę. Ponadto I. W., działając w imieniu i na rzecz siostry G. K., zobowiązał się sprzedać M. W. (1) cały udział G. K. w prawie użytkowania wieczystego i własności budynku, opisanych wyżej, a wynoszący 1/6, za cenę 50.000 zł, a M. W. (1) zobowiązał się ten udział kupić za wskazaną wyżej cenę. Strony zobowiązały się zawrzeć przyrzeczoną umowę do dnia 5 listopada 2013 roku.

dowód: akt notarialny z dnia 19 września 2013 roku (k. 4-7)

W dniu 24 września 2014 roku I. W., działając w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz siostry G. K., zawarł przed notariuszem M. G. w Kancelarii Notarialnej w P. przy ulicy (...) (Repertorium A nr (...)) z M. W. (1) umowę zmieniającą przedwstępną umowę sprzedaży. Przedłużeniu uległ termin, w którym strony zobowiązały się zawrzeć przyrzeczoną umowę, w nowej umowie określono go bowiem na dzień 30 października 2014 roku.

dowód: akt notarialny z dnia 24 września 2014 roku (k. 8-10)

Nie doszło do kolejnego przedłużenia terminu do zawarcia umowy przedwstępnej.

Twierdzenia przeciwne pozwanego nie zostały w toku postępowania wykazane.

Pozwany na spornej nieruchomości zamieszkuje wraz ze swoją żoną W. W. (2) oraz teściową A. O.. W sierpniu 2014r. teściowa pozwanego sprzedała swoje mieszkanie w P. za kwotę 230.000zł, z czego 70.000zł przekazała córce i pozwanemu celem przeprowadzenia niezbędnych remontów na terenie spornej nieruchomości. Na początku 2015r. pozwany zaciągnął kredyt w kwocie 30.000zł, który obecnie spłaca. Z kwoty tej 10.000zł przekazał swej teściowej, aby ta spłaciła dług u męża jej starszej córki, 10.000zł przeznaczył na spłatę swego zobowiązania u siostry, a pozostałą kwotę 10.000zł wydatkował na zakupy, m.in. zakup lodówki. Pozwany i jego rodzina korzystają z nieruchomości z wyłączeniem powodów, którzy zostali pozbawieni także prawa decydowania o przeprowadzanych tam pracach remontowych.

Dowód: zeznania świadków przesłuchanych na rozprawie we dniu 04.11.2015r. A. O., częściowo W. W. (2), B. W. oraz M. W. (2), zeznania stron złożone na rozprawie w dniu 17.02.2016r.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do następujących wniosków:

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty urzędowe, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania.

Zeznania powoda i jego żony – M. W. (2) Sąd ocenił jako wiarygodne w całości, osoby te zeznawały bowiem w sposób spontaniczny i szczerzy, a przedstawiane przez nie twierdzenia znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Również zeznaniom teściowej pozwanego – A. O. Sąd dał wiarę, świadek odpowiadała na pytania, zgodnie z posiadaną wiedzą, przyznając, że o wielu okolicznościach nie wie. Natomiast jeśli chodzi o zeznania żony pozwanego – W. W. (2), to w części w której świadek starał się wykazać, że dokonano prolongaty terminu do zawarcia umowy, nie były one wiarygodne. W. W. (2) przekonywała, że doszło do prolongaty, jednakże argument na który się powołała nie był przekonujący – twierdziła bowiem, że do przedłużenia doszło, bo powód zgodził się, żeby pozwany z żoną starali się o kredyt, co nie jest oczywiście równoznaczne. Podobnie, zeznaniom pozwanego w tym zakresie Sąd nie dał wiary, podobnie jak jego twierdzeniom, jakoby nie zdawał sobie sprawy z konsekwencji zawarcia umowy przedwstępnej, ani że ustnie ustalono, że jeśli pozwany nie dostanie kredytu umowa przestanie wiązać - nie znajdowały one bowiem uzasadnienia w innych dowodach.

Zasadniczo do wydania wyroku w tej sprawie wystarczające byłoby przeprowadzenie dowodu z dokumentów – umowy sprzedaży i umowy zmieniającej, zawartych w formie aktów notarialnych. Zważyć bowiem trzeba, że stosownie do treści art.77§ 1kc uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką strony przewidziały w celu jej zawarcia. Jednakże ze względu na podniesiony przez pozwanego zarzut nadużycia prawa przez powodów, którzy według jego twierdzeń przedłużyli ustnie termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, Sąd zdecydował się na przeprowadzenie także dowodów z zeznań świadków i stron na tę okoliczność. Analiza tych zeznań nie dowodzi jednak faktu, że powodowie żądając zawarcia umowy nadużyli przysługującego im prawa.

Sąd zważył , co następuje:

Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła Sądowi na uznanie, że żądanie powodów zasługuje na uwzględnienie.

Art. 389 § 1 k.p.c. zawiera definicję umowy przedwstępnej, wskazując na jej obligatoryjne elementy: zobowiązanie jednej ze stron lub obu do zawarcia oznaczonej umowy (umowy przyrzeczonej) oraz określenie istotnych postanowień umowy przyrzeczonej. Zgodnie z art. 390 § 1 k.p.c. jeżeli strona zobowiązana do zawarcia umowy przyrzeczonej uchyliła się od jej zawarcia, druga strona może żądać naprawienia szkody, którą poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy przyrzeczonej. Strony mogą w umowie przedwstępnej odmiennie określić zakres odszkodowania. § 2 tego artykułu precyzuje, że gdy umowa przedwstępna czyni zadość wymaganiom, od których zależy ważność umowy przyrzeczonej, w szczególności wymaganiom co do formy, strona uprawniona może dochodzić zawarcia umowy przyrzeczonej.

W przedmiotowej sprawie umowa przedwstępna dotyczyła sprzedaży nieruchomości. Stosownie do art. 158 k.p.c. umowa zobowiązująca do przeniesienia własności nieruchomości powinna być zawarta w formie aktu notarialnego. Ponadto w świetle art. 535 k.c. określenie przedmiotu sprzedaży – rzeczy, której własności sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego i wydać, a kupujący odebrać oraz cena, którą kupujący zobowiązuje się zapłacić, stanowią elementy konstrukcyjne niezbędne do zakwalifikowania konkretnej umowy jako umowy sprzedaży (essentialia negotii).

W niniejszej sprawie umowa przedwstępna została zawarta w wymaganej przez przepisy formie aktu notarialnego, a także w sposób szczegółowy określała wyżej wskazane elementy obowiązkowe, co pozwala na skuteczne wystąpienie z powództwem na podstawie art. 390 § 2 k.p.c.

Powód, po sprecyzowaniu powództwa, domagał się stwierdzenia obowiązku pozwanego do złożenia oświadczenia woli o treści wskazanej w umowie przedwstępnej. Zgodnie bowiem z art. 64 k.c. prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie. Jakkolwiek wyżej wskazany artykuł oraz odpowiadający mu art. 1047 k.p.c. wspominają jedynie o oświadczeniu woli dłużnika, to w orzecznictwie i doktrynie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym w przypadku, gdy sąd uwzględnia powództwo mające swoje źródło w art. 390 § 2 k.c. albo też orzeka dokładnie zgodnie z żądaniem pozwu, wyrok zastępuje oświadczenia woli obu stron (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 roku, III CZP 32/66, Legalis nr 12921; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2001 roku, V CKN 451/00, Legalis nr 304588; J. Grykiel w: Kodeks cywilny. Komentarz do art. 64 k.c. pod red. M. Gutowskiego, Legalis 2016). W konsekwencji wyrok uwzględniający powództwo, wytoczone na podstawie art. 390 § 2 k.c. zastępuje umowę, a zatem po jego uprawomocnieniu powód może wystąpić z żądaniem zapłaty ceny, a pozwany stanie się właścicielem całej nieruchomości i może wpisać przysługujące mu prawo do księgi wieczystej.

Ponadto, wszechstronna analiza zgromadzonego materiału dowodowego doprowadziła Sąd do wniosku, że wystąpienie z roszczeniem w niniejszej sprawie nie stanowiło nadużycia prawa (art. 5 k.c.). Po pierwsze, z zebranego materiału dowodowego nie wynika, żeby pozwany mógł nie znać konsekwencji, jakie niesie za sobą nie zawarcie w terminie umowy przyrzeczonej. Wynikają one bowiem wprost z treści umowy zawartej przecież w formie aktu notarialnego, który był odczytany stronom przed podpisaniem i którego egzemplarzem każda ze stron dysponuje. Po drugie, w toku postępowania nie zostało wykazane, że doszło do dalszego przedłużenia terminu. Bezsporne między stronami było, że nie została zawarta kolejna umowa zmieniająca w wymaganej przepisami formie aktu notarialnego (art. 77§ 1 k.c.), a także żaden z dowodów nie potwierdził twierdzeń pozwanego, że strony ustnie ustaliły, że jeszcze raz dokonają prolongaty. Jednocześnie nieuzasadnione były twierdzenia pozwanego, że cena określona w umowie została zawyżona i nie odpowiadała wartości nabywanych udziałów w prawie użytkowania wieczystego i własności budynku wobec ich złego stanu technicznego. W toku sprawy ustalono bowiem, że pozwany znał dokładnie stan nieruchomości i budynku, gdyż był w nim przed zawarciem umowy. Nadto, powszechnie znane są ceny nieruchomości w mieście P. i także na podstawie tej wiedzy nie wydaje się, żeby ustalona cena była zawyżona. Co bardzo istotne w niniejszej sprawie w kontekście podniesionego zarzutu nadużycia prawa pozwany de facto dysponował środkami pieniężnymi pochodzącymi z kredytu i uzyskanymi do teściowej, która z nim zamieszkuje, ale wspólnie z żoną zdecydowali, iż

priorytetowe są dla nich wydatki remontowe, spłacanie długów i zakupy. W tych okolicznościach trudno dopatrywać się po stronie powodów nadużycia prawa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też w punkcie 1 sentencji wyroku zostało wskazane oświadczenie woli pozwanego, do którego złożenia jest zobowiązany.

Orzekając o kosztach postępowania, w związku z przegraniem sprawy przez pozwanego i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., należało go obciążyć obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz powodów. Na koszty poniesione przez powodów w niniejszej sprawie składały się: uiszczona opłata od pozwu w kwocie 7.500 zł (przy czym kwota 5000zł od żądania I. W. i 2.500zł od żądania G. K.), dwie opłaty skarbowe od udzielonych pełnomocnictw wniesione w kwocie 17 zł każde oraz koszty zastępstwa procesowego, które zostały ustalone na podstawie § 6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. z 2013 roku, poz. 461) przy uwzględnieniu dominującego poglądu w orzecznictwie, że wygrywającym proces współuczestnikom, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c., reprezentowanym przez tego samego adwokata lub radcę prawnego, sąd przyznaje zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 roku, III CZP 130/06, LEX nr 212453). Jednocześnie Sąd uznał, iż zwrot kosztów należy się stosownie do wielkości przenoszonych na rzecz pozwanego udziałów należących do powodów. Na rzecz I. W. Sąd zasądził zatem kwotę 7.417zł, na którą składa się część opłaty od pozwu w kwocie 5.000zł, 2/3 wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2.400zł oraz opłata skarbową w kwocie 17zł. Na rzecz G. K. natomiast część opłaty do pozwu w kwocie 2.500zł, 1/3 wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1.200zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa.

SSO Anna Łosik